Դանիէլ Ժերար երիտասարդ արուեստագէտ մըն է, ուրեմն երեկոյթը պէտք էր ամբողջացնել երիտասարդ արուեստագէտներով։ Հանդէսին բացումը կատարեց Վարժարանիս աշակերտներու երգչախումբը, ղեկավարութեամբ Պր. Գ. Եանպէկեանի։

Առաջին մասը լրացնելու համար իրեն միացան Մելքոն Ժիրայր, նախկին աշակերտ Վարժարանի, իր Armenian Sunshine նուագախումբով. Խըտրչեան Ժիրայր, նախկին աշակերտ Վարժարանի, իր Loussine նուագախումբով. Սելա Ազնաւուր, աղջիկը մեր Շարլին, իր մեներգներով ֆրանսերէն եւ հայերէն։

28 Փետրուար 1974ին, ժամը 21ին սկսաւ երեկոյթը Պոպինոյի մէջ. վարագոյրը բացուելուն՝ երիտասարդ արուեստագէտներուն երեւումը բեմին վրայ՝ փութով ջերմացուց եւ խանդավառեց մթնոլորտը, ու միշտ նոյն ընթացքը զօրանալով շարունակուեցաւ։ Առաջին մասը փակուեցաւ Սեդա Ազնաւուրին երգերով, մանաւանդ հայերէնով, հակառակ որ իր յայտագրին մաս չէր կազմեր, հաւասարապէս երգեց՝ հաճոյք պատճառելու համար իր հայրենակիցներուն, շատ ազնիւ ու համակրելի երեւոյթով մը, զգալ տալով ներկաներուն՝ թէ ան միշտ մտիկ է հայերէնին ու կը սիրէ իր մայրենի բարբառը ու երգերը։

Երեկոյթին երկրորդ մասը վերապահուած էր օրուան երիտասարդ Վըտէթին։ Երեւցաւ Դանիէլ Ժերար՝ կիթառը ձեռքին, գլխարկը գլխին, ժպտադէմ ու գրաւիչ, ինչպէս է իր բնութիւնը։

Շուրջ մէկուկէս ժամ երգեց ճանճրոյթի առանց նշան մը ձգելու ունկնդիրներուն. բեմը ձգելէն առաջ յանկարծ գոչեց. «Բեմի վրայ Վարժարանի աշակերտներ»։ Բոլորն ալ բարձրացան. բարձրացաւ նաեւ Սեդա, մեր առջեւ բացառիկ տեսարան մը կազմելով, տեսարան մը առողջ եւ կիրթ մանկութեան. ու ամէնքը միահամուռ երգեցին «Թի լա լա, Թի լա լա... ի՞նչպէս էք... աղէ՞կ էք...»։

Խորհրդածութիւններ ու տպաւորութիւններ կը ձգեմ ընթերցողին։

Գրեթէ կէս գիշեր էր երբ վերջացաւ երեկոյթը։

Այսպէս, Դանիէլ Ժերարն ալ բերաւ իր մասնակցութիւնը Վարժարանիս նոր շէնքին կառուցման, որուն խորապէս երախտապարտ կը մնայ Վարժարանի Տեսչութիւնը եւ աշակերտութիւնը, միշտ փափաքելով եւ մաղթելով ի սրտանց՝ աւիւնով եւ յոյսերով առլցուն երիտասարդ արուեստագէտին, ամէն յաջողութիւն եւ յաղթանակ։

Օր. Տրնիզ Կլազեր կը խօսի թատերասրահի բեմի վրայէն

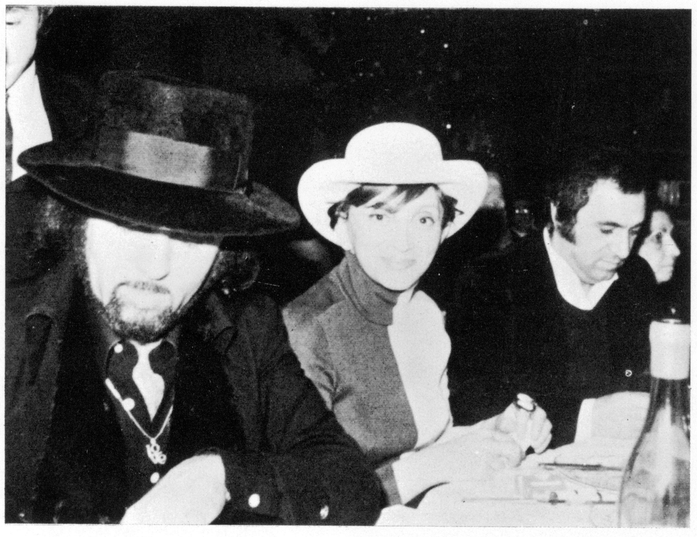

Դանիէլ Ժերար, Օր. Տրնիզ Կլազեր, Ժորժ Կաուվարենց եւ մայրը Նուարդ